

Melinda Metz
CIRMOS-HADMŰVELET

MELINDA METZ

CIRMOS-
HADMŰVELET

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
Talk to the Paw

Copyright © 2018 by Melinda Metz
Published by arrangement with KENSINGTON PUBLISHING CORP.,
NEW YORK, USA and ANDREW NURNBERG LTD–BUDAPEST.
All rights reserved.

Hungarian translation © Gieler Gyöngyi

© General Press Könyvkiadó, 2020

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
GIELER GYÖNGYI

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 421 2

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS-PÁLVÖLGYI LÍDIA

1. FEJEZET

MacGyver kinyitotta a szemét, és elégedetten dorombolni kezdett. A kedvenc alvóhelyén feküdt, a hasával odasimulva Jamie puha, meleg hajához. A gazdája illata megvigasztalta – ez volt az egyetlen ismerős szag ezen az új helyen.

Csak egy baj volt... még mindig érződött rajta valami furcsa, csípős aroma is. Nem éppen betegségi szag, de ahhoz hasonló. Mac gyanította, hogy mi lehet ennek az oka. Bármennyire is nem szívesen gondolt erre, de az emberek – bizonyos szempontból legalábbis – sokkal inkább a kutyákra hasonlítanak, mint a macskákra. Szükségük van a farkára, a saját fajtársaik társaságára.

Mac remekül érezte magát úgy, hogy ő az egyetlen macska a lakásban, ahol a rendelkezésére áll az ennivaló, a víz, az alomtálcája, a játékaik, és ott van vele a gazdája is. Jamie azonban nem ilyen. Macnek az volt a határozott véleménye, hogy keresnie kéne magának egy másik embert. Van belőlük éppen elég, tudna miből válogatni. De Jamie néha nem veszi észre a legnyilvánvalóbb dolgokat sem. Ahogy például azt sem képes felfogni, hogy a nyelve mosakodásra való. Semmi szükség arra, hogy vízben áztassa magát.

A dorombolás elhalkult. Macet egyre jobban aggasztotta ez a csípős szag. Feltápáskodott, és otthagya kényelmes fekvőhelyét. Ideje a tettek mezejére lépni! Párszor odadörgölte a fejét Jamie-éhez, hogy megjelölje, és ha valaki esetleg megszagolná, érezze rajta, hogy az övé,

aztán leugrott az ágyról, és átballagott a nappalin a tornác szúnyoghálós ajtájához. Már korábban felfedezte, hogy alul van rajta egy kis szakadás, ahol kibújhat.

Kibámult a sötétségbe. Csak akad valaki ezen az új helyen, aki úgy fog Jamie-hez tartozni, ahogyan a lány tartozik őhozzá... De egyedül soha nem lesz képes megtalálni ezt a személyt.

Gond egy szál se. MacGyver rajta van az ügyön!

Mac átfurakodott a kis szakadáson, aztán megtorpant. Életében először járt a kinti világban, amit eddig csak az autó ablakán át vagy a szállítódoboz rácsán keresztül látott. Rengeteg veszély leselkedik idekint, ám őt ez cseppet sem aggasztotta. Tudta, hogy képes megbirkózni bármely helyzettel, amivel csak szembekerül. A fülét hegyezve, peckesen magasba emelt farokkal kisurrant az éjszakába, és beleszimatozott a szagok kavalkádjába: fűszeres paradicsomszósz, csokoládémáz, tonhalsteak és tucatnyi más étel szaga csapta meg az orrát. A ház oldalára felfutó lila virágok tömény illata vegyült hozzá, édeskés, avas szagfelhő a járda szélén sorakozó kukákból, ráadásul izgalmas egérürülékszag és a kutyavizelet mindent átható bűze. Mac undorral prüszkölt egyet. Bizonyára van a környéken egy kutya, aki mindent összepisil. Az a tökfej nyilván azt képzelet, hogy az övé az egész hely. Hát ebben nagyon téved!

MacGyver odaballagott a fához, amit a kutya a legutóbb megöntözött. Jó alaposan megélesítette rajta a karmait, és mire végzett, az ő szaga elnyomta azét a korcsét. Elégedetten megint beleszippantott a levegőbe, most kissé a száját is kinyitotta, és ide-oda mozgatta a nyelvét, így szinte érezte a levegő ízét.

Nem Jamie volt az egyetlen ember a környéken, akiből a magányosság szaga áradt. Mac úgy döntött, hogy az ösz-

töneit követve a legerősebb szag után indul. Párszor megállt, hogy egy kis körömelesítéssel eltüntesse az undorító kutyaszagot, de így is hamar odaért a lekerekített tetejű kis házhoz, ahonnan a szag áradt.

A magányosság szagán kívül sok másféle illat is lengedezett a ház körül, ami tetszett neki – szalonna, vaj, egy kis izzadság és frissen nyírt fű szaga –, viszont nem tapasztalta azt az orrfacsaróan éles szagot, amit Jamie a konyhában szokott egy flakonból szétspriccelni; azzal mindig lehetetlenné tette, hogy Mac teljes mértékben kiélvezhesse az étkezéseit. Vajon hogy tudná rávenni Jamie-t, hogy felfedezze, van itt valaki, aki remek falkatárs lehetne...? Mac egy pillanatig törte a fejét, aztán úgy döntött, magával visz valamit a házból. Jamie orra ugyan korántsem olyan érzékeny, mint az övé, de biztos volt benne, hogy ha az a társ ott lesz az orra előtt, és megcsapja az illatok keveréke, akkor rögtön tudni fogja, mi a teendő.

Itt nem volt szűnyoghálós ajtó, mint az új otthonában, de nem aggódott emiatt. A felső ajkát kissé felhúzva tovább vizsgálódott. Az a tökfej kutya erre is megfordult, az biztos. Macnek sikerült kizárnia az orrából a bűzt. Emlékeztette magát, hogy most fontos küldetésen van. Alaposan körbenézett, míg végül megtalálta, amit keresett: az emeleten félig nyitva állt egy kis, kerek ablak.

Nem lesz probléma feljutni oda. A ház mellett álló nagy fát mintha egyenesen arra tervezték volna, hogy lépcsőfeljáróként szolgáljon. Gyorsan felkapaszkodott rá, a fejével beljebb lökte az ablakot, és már be is ugrott. Valami puhán landolt. Rögtön meg is volt a tökéletes tárgy, amit hazavihet Jamie-nek: vonzó illatok itatták át, és a magány szaga is áradt belőle. Ebből rögtön fel fogja ismerni, hogy ez a holmi olyan valakié, akinek pontosan ugyanannyira szüksége van falkatársra, mint neki.

Mac a szájába kapta az anyagdarabot, élvezve, hogy a szagokat ízek is kísérik. Diadalmasan visszaugrott az ablakpárkányra, majd ki az éjszakába, a szájában cipelve a zsákmányt.

Másnap reggel Jamie éles, követelőző nyávogásra ébredt.

– Megyek már, Mac – motyogta. Kikászálódott az ágyból, bár még csak negyedrészt volt ébren, tett két lépést, aztán beleütközött egy csukott ajtóba. Ettől legalább annyira magához tért, hogy már félébernek lehetett mondani.

Ja igen, persze... Már emlékszik. Az új lakhelyén van, és itt az új lakásban a szekrény az ágy másik oldalán áll, nem a megszokott helyen.

Miaúúúúúúú!

– Mondom, hogy megyek! – szólta rá a macskára, miközben kibotorkált a konyháig. Mac újból hallatta a „Kérem a reggelimet!” nyivákolást. Mintha csak hosszas kísérletezést folytatott volna, hogy kitapasztalja, a repertoárjának melyik hangja hasogatja a leginkább Jamie dobhártyáját, aztán eldöntötte, hogy ez lesz az ennivalót követelő nyávogás.

– Annyiszor mondtam már, hogy ha megtanulnád bekapcsolni a kávéfőzőt, akkor mindkettőnknek sokkal kellemesebben indulna a reggel – motyogta Jamie. Meg sem próbált kávé főzni magának, mielőtt kiszolgálta volna őfelségét. MacGyver tökéletesen beidomította erre.

Bármennyire is áhítozott a koffeinre, nem tudta megállni, hogy ne mosolyodjon el, amikor Mac dörgölőzni kezdett a bokájához, ahogy elővette a macskaeledel-konzervert a konyhaszekrényből. Mindig is úgy tartotta, hogy a cicája nagyon okos, de azért voltak dolgok, amiket Mac

nem bírt felfogni: például hogy sokkal gyorsabban fel tudná tálalni neki az ennivalót, ha közben nem sündörögne ott körülötte, amitől csak összeakad a lába.

– Tessék, parancsolj! – Sikerült kitalálnia az eledelt Mac tálkájába anélkül, hogy a felét a fejére öntötte volna. Figyelte, ahogy párszor megszaglássza, óvatosan belekóstol, aztán még egy falatot bekap. Úgy tűnt, az Alli-Cat márkájú eledel továbbra is szerepel azoknak a listáján, amiket hajlandó megenni. Elég nehéz volt elhinni, hogy aligátorhússal eteti a macskáját, de az állatorvos azt mondta, a vadhús jót tesz neki, és Mac is szerette – legalábbis egyelőre. Jamie elszórakozott azzal, hogy elképzelte, amint Mac a négy kilójával úgy szerez magának reggelit, hogy egy aligátor lába körül próbál sündörögni.

Tett egy lépést a kávéfőző irányába – ez egyike volt a néhány létfontosságú használati tárgynak, amiket már előző este kicsomagolt –, de aztán leroskadt egy székre, mert hirtelen teljes súlyával ránehezedett az új helyzet. Épp kihajította az egész eddigi életét. Felmondott a munkahelyén, és olyan messzire költözött a régi otthonától, amennyire csak lehetett az Amerikai Egyesült Államok határain belül. Átkarolta felhúzott térdét. Mégis hogy gondolta ezt az egészet? Harmincnégy éves. Az embernek ennyi idős korában már meg kell állapodnia, és nem nulláról újrakezdeni mindent. A barátai már mind révbe értek. Egytől egyig mind házások, több mint a felüknek gyereke is van, és nem is kicsik. Samantha barátnőjének az egyik gyereke már tinédzserkorú.

Ne csináld ezt! Ne csináld ezt, nem így kell nekikezdeni az új életnek – mondogatta magában. De mégis hogyan kellene nekikezdeni? Egy pillanatig elgondolkodott. Legelőször is fel kellene állni. Nagy nehezen talpra kecmergett. És most?

Szinte azonnal belehasított a válasz: elmegy itthonról! Ez azt jelenti, hogy fel kell öltöznie. Átsietett a nappaliba, és gyorsan elhúzta a cipzárat a legnagyobb bőröndjén, még mielőtt meggondolná magát. Felkapta a kedvenc farmerét és az átalakított felsőt, amit az Etsyn vásárolt. Bármennyire is imádta, még csak egyszer volt rajta. Valahogy nem illett egy olyan kisvárosba, mint a pennsylvaniai Avella. Egy kicsit tényleg őrült darab volt: korallpiros színű, fekete rózsákkal, de tarkabarka mintás szegély és külön rávarrt zöld levelek is díszítették.

Ez a felső tökéletes Los Angelesbe – legalábbis Jamie így gondolta. És kit érdekel, ha nem az? Szentül elhatározta, hogy 2018 „Az Én Évem” lesz a számára. Csak magában határozta el, némán, de azért nagyon is eltökélte. Annyi mindenben ment már keresztül – volt a „Csak Magával Törődő Pasi Éve”, az „Elfelejtettem Említeni, Hogy Nő vagyok Pasi Éve”, a „Levakarhatatlanul Tapadós Pasi Éve”, a „Nem Tudok Elköteleződni Pasi Éve”, és a legrosszabb mind közül, az „Anya Betegségének az Éve”.

„Az Én Évem”-ben nem lesz semmiféle pasi. Kizárólag arról fog szólni, hogy olyan ruhákat hord, amik szerinte csodások, még akkor is, ha senki másnak nem tetszenek. Arról, hogy követi az álmait – amint sikerült rájönnie, hogy pontosan mik is az álmai. Abban biztos volt, hogy nem az, hogy történelmet tanítson egy középiskolában.

„Az Én Évem” arról fog szólni, hogy olyan helyen él, ahol nem ismer senkit, és bárhová is megy, mindenhol új kezdet várja. „Az Én Évem” meg fogja változtatni az egész életét! Megrázta a fejét. Pillanatok kérdése, és dalban fog kitörni, mint Maria *A muzsika hangjában*. Felkapta a táskáját, és az ajtó felé indult, de aztán megtorpant. Talán nem ártana meg is fésülnödni. És fogat mosni.

Miután elkészült, elindult otthonról. Amint kilépett az ajtón, megakadt a szeme valamin, ami a lábtörlőn hevert. Lehajolt, és felvette: egy egyszerű, kis fehér kéztörlő. Biztos volt benne, hogy tegnap még nem volt ott, és nem az övé. Soha nem szerette a sima fehér holmikat.

Ki akarta nyitni a szúnyoghálós ajtót, hogy kihajítsa a kéztörlőt a tornácra. Épp csak tíz centire nyílt, amikor egyszer csak ott termett Mac – a fenébe azokkal a hangtalan bársonyaltapcskákkal! –, és már ki is surrant.

Jamie kirohant utána. Mac még soha nem járt odakint a nagyvilágban. Jamie agyát azonnal elárasztotta a tucatszerű rémség, ami történhet vele.

– MacGyver! – kiáltotta el magát, de a macska ügyet sem vetett rá, ami persze nem volt meglepő. Újból próbálkozott, bár tudta, hogy úgymint hiába: – MacGyver!

– Micsoda tekintélyes hang! – szólalt meg valaki egy horkantással. Jamie megfordult, és megpillantotta Al Defranciscót, aki épp a szomszéd ház tornáca mellett húzódozó kis virágágyást gyomlálgatta. Amikor Jamie előző nap megérkezett, megismerkedett vele és Marie nevű feleségével. Ők voltak az egymás mellett sorakozó huszonhárom házikó egyikének a lakói. A lakóparkot „Meseudvarnak” nevezték el. Azért kapta ezt a nevet, mert a kis házak mindegyike a húszas években épült, és az akkori építészeti megoldásoknak köszönhetően kifejezetten mesébe illő házikók voltak. A kis lakópark műemléki értékkel bírt, kizárólag ezért menekült meg attól, hogy lerombolják, és magas toronyházakat húzzanak fel a helyére. Jamie-nek óriási szerencséje volt, hogy az egyik házikó épp azon a délutánon üresedett meg, amikor ő lakást kezdett keresni.

– Néha idejön, ha hívom... hébe-hóba. Ha macskaeledel van a kezemben. Vagy ha épp tonhalas szendvicset eszem – magyarázta Jamie Alnek. Mac szerencséjére nem ment túl

messzire, egyelőre legalábbis. A cirmos cica épp a központi udvart díszítő szökőkút melletti pálmafák egyikét használta kaparófának.

Pálmafák a háza mellett! Hát nem csodás? Szinte hihetetlen, hogy ez az új élete... De mégis így van. Hála a kis örökségnek, amit az édesanyja hagyott rá, eltölthet itt egy évet. Még dolgoznia sem kell. Az életben egyszer adatik meg ilyesmi. Persze azért nem akart csak lustálkodni. Abban már teljesen biztos volt, hogy nem akar többet tanítani, de arra is rá kell jönnie, hogy mi az, amit csinálni akar – aztán belevágni!

– Al, mondtam, hogy tegyél fel kalapot! – Marie lépett ki a házból, és odadobott a férjének egy szalmakalapot. Apró termetű, törekeny idős hölgy volt – ő és Al is a nyolcvanas éveiket taposták –, de a hangja annál erőteljesebb volt, és ellentmondást nem tűrő.

Al feltette a kalapot.

– Micsoda tekintélyes hang... – motyogta újból, a felesége felé bökve az állával.

– Hová indul? – érdeklődött Marie Jamie-től.

– Miután elcsíptem a macskámat, elugrom egy kávéra. Amikor megérkeztem, láttam, hogy van innen pár saroknyira egy kis kávézó, a Coffee Bean & Tea Leaf.

Marie rosszallóan horkantott egyet, amit mintha Jamie-nek szánt volna, aztán bement a házba. Jamie Avellában hozzászokott, hogy a világon mindenki tudja, mikor mit csinál. A városka lakossága ezer főt sem számlált. Biztos volt benne, hogy Los Angelesben ez másképp lesz, de nagyon úgy tűnt, hogy ebben tévedett.

Jamie Macre nézett, de közben próbált úgy tenni, mintha nem őt figyelné. Ahogy a macskáját ismerte, az lesz a legjobb módja a hazacsalogatásának, ha úgy tesz, mintha fütyülne rá, hogy hazajön-e. Mac a pálmafa tövében sütkérezett.

– Nem hagyhatom idekint, szobacica. A világon semmi érzéke nincs ahhoz, hogy az autókra oda kell figyelni – magyarázta Jamie Alnek, aztán még hozzátette: – Úgy látom, szeret kint lenni az udvaron. Talán beszerzek majd neki egy pórázot, és sétáltatom.

Al csak mordult valamit válaszul. Jamie fontolgatta, hogy bemegy egy macskaeledelért, de hát Mac épp most reggelizett. Ez nem válna be csalinak. Talán a tollas játék... De mielőtt eldönthette volna, mit tegyen, Marie megint kijött.

– Kávé – mondta, és odanyújtott egy csészét Jamie-nek a tornác korlátja fölött. – Egy adag így huszonhét centbe kerül. A kávézóban valószínűleg tízszer ennyibe.

– Köszönöm, nagyon kedves – felelte Jamie, és belekortyolt a kávéba. Tökéletes volt.

– Ezt vidd át Helennek! – Marie átadott egy másik bögrét Alnek. A férfi átballagott a túlsó szomszédhoz.

– Helen, kávé! – kurjantotta. Nem vette magának a fáradságot, hogy felmásszon a tornác két lépcsőjén.

Pár pillanat múlva egy nő lépett ki a házból, aki talán tíz évvel lehetett fiatalabb Alnél és Marie-nél. Helen elvette a kávé, belekortyolt, aztán szúrós pillantást vetett a szomszédasszonyára.

– Már megint elfelejtettél cukrot tenni bele.

– Nem kell cukor – vágott vissza Marie. – Úgyis egyre kövérebb vagy. – Helen rámeredt. – Nessie-nek még mindig csodás az alakja, neked se ártana egy kicsit odafigyelni magadra.

– Mondtam már, hogy ne emlegesd nekem... – Helen hirtelen elhallgatott. – Teszek bele cukrot – jelentette ki. Csak ekkor vette észre Jamie-t. – Maga biztosan Jamie Snyder. Szerettem volna találkozni magával. Van egy keresztfiam, aki nagyjából ugyanennyi idős. Maga

ugyan nem egészen az esete, ő általában az egzotikus külsejű lányokat szereti, nem az ilyen „szőke szomszéd lány” típust. De ő is tanár. Majd megadom neki a telefonszámát.

Szőke szomszéd lány típus? Az lenne? Nem egy egzotikus szépség, ezzel tisztában volt. De a szőke szomszéd lány típus rendkívül átlagosnak és igencsak unalmasnak hangzott. Jó, ő is átlagos, de azért nem túlságosan. Ezenfelül...

– Mi a telefonszáma? – kérdezte Helen.

– Nem. Úgy értem, köszönöm, de nem szeretnék megismerkedni vele. Egyáltalán nem akarok férfiakkal ismerkedni – tiltakozott Jamie. Kissé gyorsabban szaladt ki a száján a válasz, és hangosabbra sikeredett, mint ahogy az udvariasság megkívánta volna. – Úgy értem, még csak most költöztem ide... Szeretnék előbb berendezkedni. – Megint vetett egy pillantást Macre. A macska még mindig napozott. – Honnan tudja, hogy tanár vagyok... illetve voltam? – Szinte biztos volt benne, hogy ezt nem említette tegnap Alnek és Marie-nek, mással pedig még nem beszélt a szomszédságban.

– Ha szerepelt a hitelképesség-ellenőrzésen vagy a bérleti szerződésben, akkor ezek ketten tudnak róla – jegyezte meg Al, miközben folytatta a gyomlálást. Jamie biztos volt benne, hogy illegális, ha a bérbeadó megosztott róla ilyen információkat, de úgy döntött, nem csinál belőle nagy ügyet.

– Helen keresztfia amúgy sem illik magához – közölte Marie. – Még arra sem hajlandó, hogy egy villanykörtét kicseréljen neki, ha kell. A mi fiunkat, az ifjabbik Alt kell átküldenem. Minden vasárnap nálunk ebédel. – Marie csontos ujjával Helenre bökött. – Különben is, a keresztfiad túl fiatal!

– Csak öt évvel fiatalabb nála – vágott vissza Helen.

– Az én unokaöcsém három évvel idősebb. A férfinak kell idősebbnek lennie egy kapcsolatban. Ők később érnek. – Marie ismét Jamie-hez fordult. – Lehet, hogy ő jó lenne magának.

Jamie lassan hátrálni kezdett. Mintha csak megérezte volna, hogy kínos helyzetbe került, MacGyver odaballagott hozzá, és „Vegyél fel!” nyávogást hallatott, ami kissé halkabb és sokkal kellemesebb volt, mint az „Enni akarok!”. Jamie hálásan a karjába emelte a macskát, és egy ujjal végigsimított a homlokán kirajzolódó M betűn. Ez volt az egyik oka, amiért MacGyvernek nevezte el.

– A keresztfiad nem allergiás a macskákra? – szólt oda Marie diadalmasan Helennek.

– Megyek cukorért – motyogta Helen, és bevonult a házba.

– Csak hagyja ott a bögrét a tornácon, ha megitta – mondta Marie Jamie-nek, és ő is bement.

– Én tényleg nem akarom, hogy bárkivel összehozzanak – közölte Jamie Allel, mivel úgy tűnt, a hölgyek közül egyik sem figyel rá.

A férfi megint mordult egyet.

– Azt hiszi, ez számít bármit is?

Jamie-nek nagyon is számított. Nem akarta, hogy „Az Én Évem” azzal teljen, hogy kellemetlen randikra jár bárkinek az unokaöccsével, keresztfiával vagy bárki mással.

– Clarissáról beszéltél neki, igaz? – kérdezte vádlón Adam, amikor David visszaült az asztalukhoz.

David nem válaszolt, csak belekortyolt a savanykás ízű IPA sörbe, amit Brian, a Blue Palm tulajdonosa ajánlott.

David többnyire a Coronát kedvelte, de ezen a helyen nem szokás azt rendelni.

– Nem is kell válaszolnod – folytatta Adam. – Tudom, hogy megtetted. Sejtettem, hogy ez lesz! Pontosan láttam, hogy melyik pillanatban történt. Odasétáltál a bárpulthoz, leültél a nő meg a barátnője mellé, tettél valami humoros és önironikus megjegyzést, mire a nő elmosolyodott. Minden jól alakult, aztán a barátnője kiment a mosdóba, talán, hogy egy kicsit kettesben hagyjon benneteket. A nő a karodra tette a kezét. Na, gondoltam, úgy tűnik, sokkal egyszerűbb lesz, mint várható volt. Aztán az érintés paskolgatásba váltott át. Együttérző paskolgatásba. És én rögtön tudtam, hogy szóba hoztad a halott feleségedet.

David érezte, hogy megmerevedik a válla, de magára erőltetett egy mosolyt, és a barátjára emelte a poharát.

– Eltaláltad.

– Sajnálom, nem így kellett volna mondanom. – Adam bekapott egy apró pogácsát. – Nem hozhatod szóba Clarissát az első öt percben, ha megismerkedsz valakivel – folytatta rágszálás közben. – Már ha azt szeretnéd, hogy történjen is valami.

– Azt sem tudom, hogy akarom-e, hogy történjen valami. Mondtam már. – David hangja élesebben csengett, mint ahogy szánta, de tényleg többször közölte már Adammal, hogy nem biztos benne, hogy újból bele akarja vetni magát az életbe. Akkor sem, ha már három év telt el a felesége halála óta.

– A barátod vagyok. Ismerlek még azelőttről, hogy ki-tört volna rajtad a pubertáskor, tehát legalább öt éve. Én mondom neked: ha nem is vagy biztos benne, hogy akarod-e, hogy történjen valami, valójában nagyon is akarod.

Adam megpróbált bekapni egy újabb apró pogácsát, de David félretolta a kezét.

– Ez az enyém.

A barátja erre a másik irányból odanyúlt, felkapott egy rágcsálnivalót, és tovább beszélt:

– Ha most nem lépsz tovább, akkor csak egyre furább és nehezebb lesz, és aztán már nem fog sikerülni akkor se, ha már száz százalékig biztos vagy benne, hogy akarsz, és szomorú, magányos öregemberként végzed.

– Szomorú, magányos öregemberként végzem? Ez úgy hangzik, mintha épp egy dialógust írnál a szappanoperád következő epizódjához.

– Komolyan mondom – folytatta Adam. – Már épp elég hosszú idő telt el. Lucy szerint regisztrálnod kéne egy társkeresőre. Ott van a pártaláló.com.

– Erről beszélgettek Lucyval, amikor a gyerekek végre elalszanak? Nem csoda, hogy soha nem szexeltek – jegyezte meg David.

– Az online randizás nagyon is jó dolog. Lassan lehet haladni. Megismeritek egymást, mielőtt találkoztok. Meggondolhatod, milyen benyomást akarsz kelteni. Nem azt mondom, hogy soha ne beszélj Clarissáról, csak ne az első öt percben. Kérsz még ilyet? – mutatott Adam a kiürült tálra.

– Hogy kérek-e még? Nem te faltad fel az egészet?

– Hozatunk még. – Adam intett a pincérnőnek, rámutatott a tálra, és könnyörgő pillantással a mellkasára szorította a kezét. A nő nevetve bólintott. – És kérünk még italokat is. És mielőtt elmennék, regisztrálunk téged a pártalálóra. Én forgatókönyvíró vagyok. Biztos meg tudom oldani, hogy vonzónak tűnjön a profilod. – Szemügyre vette Davidet. – Az emberek mindig azt mondják, hogy mennyire hasonlítasz Ben Affleckre, de ha őt em-

legetjük, azzal nem keltenénk jó benyomást. Túlságosan csapodár, és ugyebár nem veti meg a szerencsejátékot. És mivel elméletileg neked kéne írni a bemutatkozást, túl beképzeltnek hatna, ha egy sztárhoz hasonlítanád magad. Úgyhogy kezdjük csak az alapokkal: harminchárom éves, barna haj, mogyoróbarna szem, száznyolcvanöt centi, és hány kiló is vagy, nyolcvan?

David bólintott. A barátja nagyon belelendült, nem lehetett leállítani.

– Azt is beleírjuk, hogy pék és cukrász vagy. A nők ezt imádni fogják. Odalesznek érted és a csokis minitortáidért. Esetleg a profilképed is olyan lehetne, amin épp tésztát dagasztasz vagy ilyesmi. Olyan lenne, mint az a híres jelenet a *Ghost*ból, csak agyag helyett tésztával – folytatta egyre jobban belelendülve Adam.

– Azt meg se kérdezem, minek nézted meg a *Ghost*ot. – Igazából David is ismerte a filmet. Clarissa úgy tizenkét éves korában látta először, és kitörölhetetlen nyomot hagyott benne. Ahányszor adták a tévében, mindig végignézte, úgy tapadt a képernyőre, mintha hipnotizálták volna.

A pincérnő megjelent egy újabb tál apró pogácsával, és felvette az újabb sörrendelést.

– Jól van, akkor mit írjunk még, mit írunk még... – morfondírozott Adam. – Vedd elő a mobilodat, és regisztrálj, amíg gondolkozom.

David elővette a telefonját, mert Adam mégiscsak Adam, és nem lehetett neki ellentmondani. De egyelőre csak megnézte az oldalt, nem regisztrált.

– Írjuk bele, hogy van egy kutyád. Ez megmutatja, hogy legalább képes vagy életben tartani egy másik lényt. – Adam egy szalvétára firkálgatott.

– Mit gondolsz, mégis mennyire kétségbeesettek ezek a nők? – érdeklődött David.

Adam ezt elengedte a füle mellett.

– Egyelőre azt hagyjuk, hogy rajongsz a régi némafilmekért, mert ez kissé korlátozná az érdeklődők körét. Ugye szeretsz hosszú sétákat tenni az óceánparton?

David próbálta felidézni, mikor járt ott utoljára a parton. Clarissa halála óta egyszer sem. Alig egyórányira van, ha nincs nagy forgalom, még annyira sem, de neki olyan, mintha legalábbis az állam közepén lakna.

– Azt nem mondhatjuk, hogy szeretem a hosszú sétákat a parton. Ez a világ legnagyobb közhelye. Nem érdekelne egy olyan nő, akit érdekel egy olyan férfi, aki szereti a hosszú sétákat a parton.

Adam elvigyorodott.

– Csak ki akartam deríteni, hogy idefigyelsz-e. Kezdesz kedvet kapni a dologhoz, ismerd be!

Vajon tényleg így lenne? Talán igen. Egy egészen kicsikét, esetleg. Adamnek igaza van. Ha még nincs is kedve találkozni valakivel, szüksége van arra, hogy próbálkozzon. Több kellene, mint az előbbi esetlen kísérlet a nővel a bárpultnál, ami persze Adam ötlete volt.

– Talán írjuk bele, hogy szoktam önkéntes munkát végezni a Habitat for Humanity házépítő programjában – javasolta.

– Ez tetszik. Látszik belőle, hogy nagy szíved van, és olyan fickó vagy, aki meg tud javítani ezt-azt a ház körül. – Adam tovább jegyzetelgetett. – Arról is kéne mondanunk valamit, hogy milyen típusú nőt keresel.

Milyen nőt keres... Olyan valakit, aki mindig benne van az új dolgok kipróbálásában. Aki hisz benne, hogy a világ tele van felfedezésre váró dolgokkal. Valakit, aki...

Aztán rájött, hogy akit keres, az Clarissa.

Hirtelen olyan érzés fogta el, mintha az egyik kis pogácsa gombóccá állt volna össze a torkában. El sem tudta

hinni, hogy ez az egész vele történik. Küszködve próbálta elfojtani a fájdalmat és a szomorúságot, de hirtelen teljes erővel lesújtottak rá ezek az érzések. Olyan volt, mintha Clarissa csak tegnap halt volna meg.

– Nézd, tudom, hogy igazad van. Ideje lenne próbálkozni az ismerkedéssel. De még nem állok készen rá – mondta végül Adamnek. Úgy gondolta, sikerült könnyed hangot megütnie, de a barátja nyilván meglátta az arcára kiülő érzéseket. Összegyűrtte a szalvétát, és zsebre vágta.

– Nem mondom azt, hogy soha – folytatta David, és beletúrt a hajába. – Csak nem most. Nem is tudom, talán majd jövőre.